

עסקים

חנות ברחוב הראשי

"הוא שרד מהחנתים שלי 200 דולר" מאשים פקיד עירייה את אריאל ויינשטיין, סגן יו"ר רשות השידור

כאשר אפסו תיקונתו של מרדכי שולמן מירושלים, לגבות חוב של 200 דולר מאריאל ויינשטיין, סגן יושב-ראש רשות השידור, החליט לפנות לאביו. הוא שמע כי לויינשטיין האב יש חנות לעורות ברחוב יפה, בירושלים. באחד הימים נכנס לחנות ואמר לו: "תראה, אדון ויינשטיין, שמעתי שאתה אדם חכם. יש לי בעיה ואני רוצה להתייעץ איתך." ואז סיפר

מתדונן שולמן למי מגיעים -

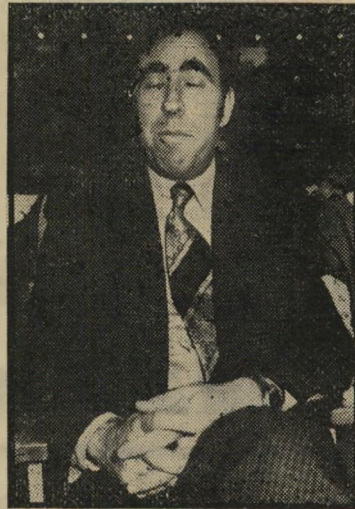
לו על דבר החוב, ואף הציג בפניו מיסר מכים המאשרים את טענותיו. אך מי הוא החייב, זאת לא גילה. ויינשטיין הזקן האביון, חשב ואמר לי שולמן: "אתה צריך לקבל את הכסף בחזרה. אינו שאלה? תגיד, עם מי הסייבכת, עם איזה פרענקלה?" שולמן השיב: "לא, זה הבן שלך. הוא עשה לי את זה." ויינשטיין האב קרא פעם נוספת את הי מיסמכים, והבטיח לדבר עם בנו, כדי שיחזיר את החוב. בחייו הציבוריים ידוע אריאל ויינשטיין כאדם מכובד. מלבד תפקידו ברשות השידור, הוא גם יושב-ראש ועדת הכספים של הסוכנות היהודית ומנהל חברת עמיגור בתל-אביב. על הצד הפרטי בחייו ניתן ללמוד מן הסיפור הבא:

חנות מיספר ג/104, הנמצאת בקומה א' של מרכז כלל בירושלים, רשומה עלישם צביה ואריאל ויינשטיין. מישפחת ויינשטיין, שאינה משתמשת בחנות, משכירה אותה תמורת שכר חודשי. בשנה האחרונה היתה החנות מושכרת לדוד בר-צבי ולשלמה רביבו. לאחרונה נקלעו השניים לקשיים כספיים והודיעו לחנות ויינשטיין כי לא יוכלו להמשיך לחנות בחנות. ויינשטיין תלה מודעה על הלון הראווה של החנות, והציע אותה להשכרה. שניים שהתעניינו בשכירת החנות היו נתן בן-דודי ועקוב בלוי, שניהם חתניו של מרדכי שולמן, רכז חנוני לגביית מס עסקים בעיריית ירושלים. הם תכננו לפתוח בחנות מרכז לדקורציה וביקשו את עזרתו של שולמן בשכירתה.

שולמן התקשר לויינשטיין וזה הציג לו את תנאיו: 14 אלף לירות לחודש, שלושה חודשים מראש. "אם אתם רוצים לעשות עסק, בואו אלי הביתה" אמר ויינשטיין בטלפון. "אבל תביאו אתכם את הכסף, אחרת אין על מה לדבר". 18 באוקטובר הגיעו שולמן וחתניו לביתו של ויינשטיין. הם סברו לו 1400 דולר וסיכמו את התנאים במלואים. שני הצדדים החליטו לחתום על זיכרון-דברים, אך מכיוון שלא הגיעו לעמק השווה לגבי כל התנאים, החליטו לדחות את עריכת החוזה ולהוסיף את הסעיף הבא בזיכרון הדברים: "במידה אתה חתוה לא ייחתם, מת"

חייב בזאת המשכיר להחזיר את מלוא הכסף שקיבל עם חתימת זיכרון הדברים." עד כאן פעל הכל כשורה. "תשכחו מהכסף!" שלושה ימים אחרי חתימת זיכרון הדברים קיבל אחד החתנים, נתן בן-דודי, צו קריאה לשירות חובה. בן-דודי בן ה-26, הוא בוגר ישיבה, ששוחרר עד תום לימודיו משירות צבאי. לדבריו, לא שער כי ייקרא בתקופה הר קרובה למלא את חובתו. הצו המפתיע שיבש את התוכניות. שולמן וחתניו הודיעו לויינשטיין על ביטול העסקה וביקשו את כספם חזרה. ויינשטיין השיב חדימשמעות כי את הכסף לא יחזיר. על מה שקרה אחר כך סיפר מרדכי שולמן:

יצלצלו לויינשטיין פעם נוספת וניסו לשכנע אותו להחזיר את הכסף. הוא ביקש 48 שעות לחשוב ואחרי זה ביקש עוד זמן. יצלצלו אליו שוב ושוב. עד שהוא הסכים להיפגש איתנו בבית-קפה. הסברתי לויינשטיין שלחנתים שלי אין אמצעים והם לא יכולים לוותר, ככה אתם, על סכום כזה. הוא חשב ואמר לנו: "טוב, אני מוכן להחזיר, אבל אם אתם לא מוותרים לי על 200 דולר, תשכחו מהכסף. תצטרכו לרדוף אחרי שנים במישפטים." ראינו שאין לנו ברירה, אז החלטנו לקבל מה שאפשר. ויינשטיין החתים את החתנים שלי על כך שאין להם יותר תבי

אישי-ציבור ויינשטיין 200 הדולרים -

עות, והחזיר להם 1200 דולר. 200 דולר הוא השאיר לעצמו. אחרי שראיתי שהכסף כבר אצלנו בכיס, תפסתי אומץ ואמרתי לו שזאת סחיטה. צעקתי עליו שהוא גול ושרד מאיתנו. אחרי זה פניתי לאביו. הוא אמר לי שאני צודק ושהוא ידבר איתו, אבל גם זה לא עזר. הוא הודיע לי שבנו אמר לו לא להתערב. פגית למועצה לצרכנות, אבל הם אמרו שזה לא עניין שלהם.

עד כאן סיפורו של מרדכי שולמן. אריאל ויינשטיין מתגורר יחד עם אשתו וארבעת ילדיהם בוילה מפוארת, ברחוב רמת-הגולן 38, ברמות אשכול, בירושלים. לקחתי מהם 200 דולר עבור דמי שכי-רות" אמר "לחמישה ימים, שעברו עד שהודיעו לי על ביטול העסקה. הנזק שנגרם לי הוא הרבה יותר גדול, כי שיחתי את השוכר הקודם מההתחייבויות שלו כלפי, מייד אחרי שנחתם זיכרון הדברים. החנות לא הושכרה עד היום, ואם לא הייתי משחרר אותה הייתי יכול להמשיך ולגבות ממנו דמי שכירות."

"מתוך השיחה שהיתה לנו לפני החתימה היה ברור כי סעיף 14, בנוגע להחזרת הכסף, חל רק אם החוזה לא ייחתם בגלל. הם רצו להביא עורך-דין שלהם, שיערוך את החוזה. אני אמרתי שאם הוא לא היה מקובל עלי, ובגלל זה לא ייחתם החוזה, אני אחזיר להם את הכסף. אבל לא בגלל סיבה אחרת."

"הם ביטלו את החוזה מסיבות לא רל-וונטיות. אם הייתי רוצה לעשוק אותם הייתי מחזיק את כל ה-1400 דולר וזורק אותם לעור-דין. עובדה שהחזרת להם את הרוב. הם חתמו שאין להם יותר תביעות. העניין הזה עומד בכל מיבחן. יש בית-מישפט. הם יכולים לתבוע אותי."

בית אבן

ברחוב חבצלת השרון, המקביל לרחוב רמתיים. צידו האחורי של הבית צמוד לשטחי הבניה של מדי-סנטר. למעשה, מתחת לחדרה-השינה, וחדר-העבודה של סווי ואבא אבן, יעבור הכביש שיגיע לחניון הרכב. הכביש ייבנה בשיפוע, יגרום זיהום אוויר ורעש רב בשכונת המגורים ברוב שעות היום.

בית למישפחת אמבש (ראשי) תיבות של: אני מאמין באמונה שלמה) ומצריים, משמשת היום נשיאת האגודה למילחמה בסרטן. בעדותה לפני השופט בוריס רפפורט הסבירה סווי אבן מדוע היא מתנגדת להקמת הבניין. תצהיר של המשקיעים, שהוגש לבית-המשפט, האיר נקודת מבט אחרת לזו של סווי אבן.

לנד בישראל. כאשר החלו בבנייה, לא יכול היה הררי לסבול את הרעש של הי מקדחות והפועלים, וזה את הווילה הר מפוארת שלו, ועבר להתגורר במלון השרון הסמוך. הררי טוען שנודע לו על המיבנה החדש רק כאשר באו אנשי מחלקת-התקנים לב-דוק את טיב הקרקע. "ראיתי אותם רי-שאלתי מה הם עושים פה" סיפר הררי, "ורק אז נודע לי במה המדובר. פגית לעורך-הדין שלי, ובהמשך הצטרפה אלי גם סווי אבן."

אשה ממופחת ולבושה בהידור מאר פק ניצבה על דוכן העדים מול שופט השלום התל-אביבי בוריס רפפורט. "אני מתנגדת לבניין. בבית שבו אני מתגוררת, פונה החזית לרחוב חבצלת-השרון. לכיוון הצד השני, שם בונים עתה את המיבנה, יש סלון גדול וחדר-העבודה של בעלי. מעל לזה חדרה-השינה שלנו. בעלי כותב פו-ליטיקה וסיפרות. זו עבודה אינטלקטואלית."

הבעל הוא מי שהיה שר-החוק, אבא אבן. העדה היתה אשתו, סווי אבן.

כשפורסמה הידיעה על כך שסווי אבן הופיעה בבית-המשפט כדי להתנגד לבניית בית-חולים, לא יכלו מכריה שלא לתמוה. סווי אבן ידועה כנשיאה הפעלתית של הליגה למילחמה בסרטן, כמי שאינה חוסכת מאמצים וזמן כדי לטפח את הליגה וכדי לעזור לאנשים שלקו במחלה הממ-ארת. כאן ניצבה סווי אבן וגיסתה בכל כוחה למנוע הקמת בית-חולים. אולם מתברר, כי העובדות אינן כה פשוטות. המיבנה הנמצא בבנייה בשכונת לווילה המפוארת של מישפחת אבן בר-הרצליה-פיתוח אינו בדיוק בית-חולים, ר-כוונתה של סווי אבן למנוע את הקמתו אינה רק ביגלל ההפרעה העלולה להיות לבעלה הפוליטיקאי, הסופר והאינטלקטואל.

רופאים ומוכרי עיתונים

הפרשה כולה התחילה לפני שנתיים. קבוצת משקיעים מדרום-אפריקה פת-חה במשאומתן עם אלמנה של בעל-קרקעות בהרצליה-פיתוח, בשם רונזונט. האלמנה היתה שקועה בחובות כבדים, והיה עליה למכור כמה מיגרשים כדי לכסות חובות אלה.

בעיני המשקיעים הדרום-אפריקאיים מצא חן שטח אדמה בן ארבעת דונמים ברחוב רמתיים, הרחוב המערבי ביותר בשכונת הווילות, המקביל לים. בראשית שנת 1979 נרכשו ארבעת הדונמים תמורת 300 אלף דולר. היום מגיע ערכם למיליון דולר. בשיחה עם כתב העולם הזה טען ח"כ אבא אבן: "עמדתה של סווי היא שאין הכוונה לבנות שם בית-חולים. היא לא היתה מתנגדת שם בית-חולים, היא לא היתה מתנגדת אלא אף עוזרת להקמתו." ניצג המשקיעים, הדר' יפת פיניולוג ועולה חדש, שי הוא כמו אבן, מדרום-אפריקה ושמו הר-פטי הוא כשמו של אבן, אוברי, טען בבית-המשפט שהחברה שבה הוא שותף "הוקמה במיוחד לשם בניית בניין אשר ישמש מרכז רפואי, שבו ישוכנו מירפאות, מעבדות וחדרי-טיפוליים."

בבית-המשפט התגלה כי היו עוד כמה מטרות לבניין. בפרוספקט שפירסמו הי משקיעים הם כתבו כי המיבנה ישמש לעסקים הקשורים לרפואה ולרפואתי-יים. גייס, לבתי-מרקחת, לאופטיקאים, ליצרני פרוטזות, לסוכני מכשירים רפואיים, אולם תצוגה למכשירים אלה, חנות למוצרי-בריאות, בתי-קפה ברמה גבוהה, חנות עזרה ראשונה, אבל גם "חנות לספרים ולעיתונים וחנויות לפרחים ולצמחים."

מילבד סווי אבן, הגיש את העתירה לבית-המשפט גם שכן אחר של הבניין, הנמצא עתה בשלבי בנייה, ישראל הררי. הררי הוא איש עסקים עתיר-כספים, מנהל חברה להשקעות וסוכן חברות בארץ. הוא אף נושא בתואר של קונסול כבוד של פיני